

Oblasti Světla a ráj.

Zářící Světlo! Oslňující čistota! Oblažující lehkost! To všechno praví samo o sobě již tolik, že jest sotva ještě třeba zmiňovati se o podrobnostech. Čím méně jest jemnohmotné tělo čili plášť lidského ducha v záhrobí zatíženo nějakou náklonností k nízkému, nějakou žádostí po hrubohmotných věcech a požitcích, tím méně ho to k nim vábí. Toto jemnohmotné tělo bude také proto méně hutným a méně těžkým, poněvadž se utváří přiměřeně podle vlastního chtění. Tím rychleji bude svou lehkostí povzneseno do světlejších oblastí, které odpovídají jeho hutnosti.

Čím stává se toto jemnohmotné tělo v důsledku oprošťování od nízkých žádostí méně hutným, tedy volnějším a jemnějším, tím světlejší a jasnější musí se také jeviti. Neboť pak jádro duchovně bytostného v lidské duši, které svou podstatou samo o sobě jest zářivé, prozařuje stále více z nitra na venek jemnohmotné tělo. V nižších oblastech toto o sobě zářící jádro zůstává zatemněno a zahaleno větší hutností a tíhou jemnohmotného těla.

I v oblastech Světla najde každá lidská duše podle povahy svého jemnohmotného těla své stejnorodé, tedy stejně smýšlející lidi. Poněvadž jen skutečně ušlechtilá duše, která chce dobro a jest prostá nízkých žádostí, jest schopna usilovati vzhůru, najde jako své stejnorodé zase jen právě tak ušlechtilé duše. Je rovněž lehce pochopitelné, že obyvatel takové oblasti netrpí žádná muka, nýbrž doznává jen požehnání všeho stejnorodě ušlechtilého. Toto požehnání proudí z něho, cítí se v něm

blaženým a probouzí a spolucítí také radost v jiných. Může říci, že se prochází na nivách blažených, tedy blaženými se cítících duchů. Tím vzpružena bude jeho radost ze všeho čistého a vznešeného ještě mocněji a bude ho povznášeti dál a dále. Jeho jemnohmotné tělo bude proniknuto tímto cítěním, bude stále jemnějším a méně hutným, takže záře duchovně bytostného jádra bude pronikati stále oslnivěji. Konečně odpadnou i poslední prášky tohoto jemnohmotného těla, jako by shořely v plamenech a pak dokonalý, vědomý a osobností se stavší lidský duch může již jako dokonalý, čistě duchovně bytostný duch překročiti hranice do duchovně bytostného. **Teprve tím vchází do věčné říše Boha Otce, do nepomíjivého ráje.**

Jako by nemohl malíř podati na obraze muka skutečného života temných oblastí, právě tak nemůže vyličiti nadšení, jaké panuje v životě oblastí Světla, i když tyto oblasti patří dosud k pomíjivé jemnohmotnosti a nebyla ještě překročena hranice k věčné říši Boha Otce.

Každé líčení a každý pokus o obrazné podání tohoto života znamenaly by nezbytně zmenšení, které by proto lidské duši přineslo jen škodu na místo užitku.